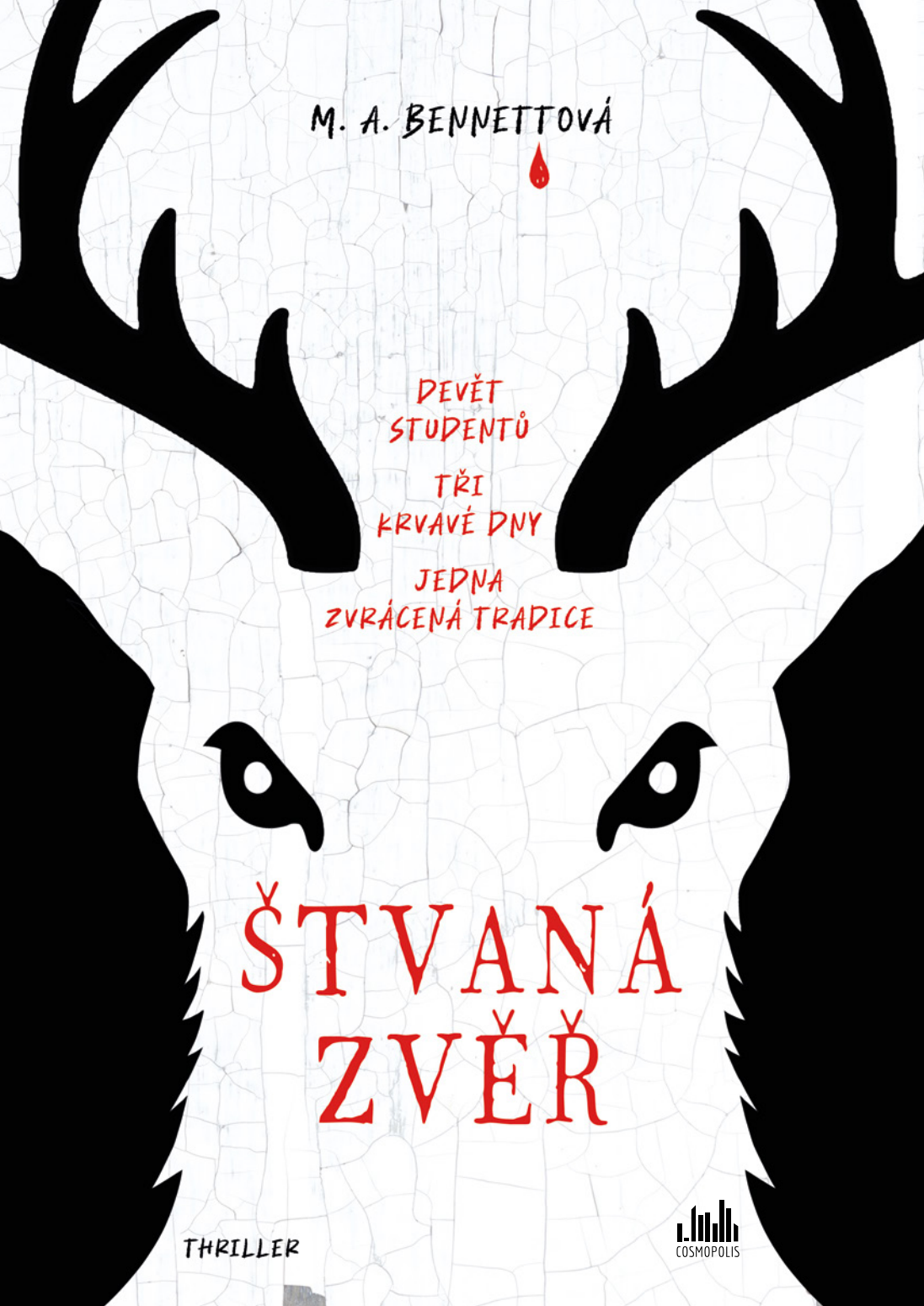

M. A. BENNETTOVÁ

DEVĚT
STUDENTŮ

TŘI
KRVAVÉ DNY

JEDNA
ZVRÁCENÁ TRADICE

ŠTVANÁ ZVĚŘ

THRILLER

COSMOPOLIS

M. A. BENNETTOVÁ

ŠTVANÁ ZVĚŘ

Text copyright © 2018 by M. A. Bennett

Cover illustration copyright © 2017 by M. A. Bennett

Translation © Martin Forman, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

*Conradovi a Ruby, kteří jsou Středověcí i Divocí tam,
kde na tom záleží.*

„Pronásleduj jelena až k jeho pelechu.“

Edward z Norwiche: *Mistr lovu*, 1373

STAGS

I

Kapitola první

Myslím, že jsem asi vrah.

Ačkoliv, vzhledem k tomu, že jsem nechtěla nikoho zavraždit, jednalo se spíš o usmrcení člověka. Takže čistě technicky bych se měla nazývat usmrtilka. Ale takové slovo asi neexistuje. Když jsem získala stipendium na STAGS, moje tehdejší ředitelka mi řekla: „Na té škole budeš nejbystřejším studentem, Greer McDonaldová.“ Možná jsem, možná ne. Ale jsem dost bystrá na to, abych věděla, že usmrtilka není slovo.

Asi bych měla hned na začátku, ještě než ztratím veškeré vaše sympatie, říct, že jsem nikoho nezabila vlastníma rukama. Bylo nás víc. Pomohla jsem *způsobit* smrt, ale nebyla jsem na to sama. Jsem vrahem asi tak, jako jsou jimi ti, kteří se účastní honu na lišku – každý z nich je odpovědný za její smrt, ačkoli loví jako skupina. Nikdy se neví přesně, který pes lišku roztrhal, ale všichni ti psi a všichni jezdci v těch svých elegantních rudých kabátech na tom mají svůj podíl.

Právě jsem se odkopala. Všimli jste si toho? Ty kabáty – ty, co pracháči nosí na honech na lišku – jsou růžové, ne rudé. Je to lovecká růžová. A ti psi nejsou psi, jsou to honiči.

Pokaždé, když otevřu pusu, tak se odkopu. Greer McDonal-
dová, holka, která nezapadá. To ten můj severský přízvuk, víte?
Narodila jsem se a vyrostla v Manchesteru a až do tohoto léta
jsem chodila na všeobecné gymnázium Bewley Park. Na obou těch
místech jsem v pohodě zapadala. Když jsem získala stipendium na
STAGS, zapadat jsem přestala.

Asi bych vám měla o STAGS něco málo říct, protože mi zrovna
dochází, jak úzce je škola s tou vraždou spojená. STAGS je zkratka
pro St Aidan the Great School neboli Školu svatého Aidana Veli-
kého. Jedná se o *doslova* nejstarší školu v Anglii. Žádná z budov
gymnázia Bewley Park, na které jsem předtím chodila, nebyla po-
stavena před rokem 1980. Kaple, nejstarší budova na STAGS, byla
postavena už v roce 683 a je zdobená freskami. *Freskami!* Bewley
Park zdobilo jen graffiti.

STAGS nezaložil v sedmém století nikdo jiný než svatý Aidan
Veliký. Před tím, než církev rozhodla, že je veliký, byl prostým
starým mnichem, jenž se potuloval po severní Anglii a vykládal
o křesťanství každému, kdo byl ochoten naslouchat. Potom jed-
noho dne, nejspíš aby se už nemusel nikde toulat, založil školu,
kde o křesťanství vykládal svým žákům. Možná si myslíte, že ho
prohlásili za svatého kvůli jeho usilovnému šíření křesťanství, ale
takhle to zjevně nefunguje. Abyste se stali svatým, musíte učinit
zázrak. Aidanovým zázrakem bylo to, že zachránil jelena před lov-
ci tím, že ho udělal neviditelným. A proto se jelen stal emblémem
Aidana i školy. První věcí, které jsem si všimla, když mi přišel zvací
dopis k pohovoru, bylo jelení paroží, jež se v jeho záhlaví větvalo jako
dvě malé černé slzy rozpité na papíře.

Poprvé jsem Školu svatého Aidana Velikého spatřila, když
jsem dorazila na přijímací pohovor. Byl to jeden z těch slunných

dnů uprostřed zimy: třpytící se ledové plochy a dlouhé, hluboké stíny, kam jen oko dohlédlo. S tátou jsme v jeho deset let starém mini cooperu projeli bránou a pak jsme pokračovali po dlouhé příjezdové cestě, jež protínala bujný zelený trávník. Na jejím konci jsme vystoupili a pak už jsme jen zírali a zírali. Na našem dlouhém výletě z Manchesteru do Northumberlandu jsme viděli pár úžasných scenérií, ale tohle všechno překonávalo. Před námi se rozkládal nádherný středověký šlechtický dům obehnaný jakýmsi příkopem s můstkem vedoucím ke hlavnímu vchodu. Budova rozhodně nevypadala jako velitelství zvráceného kultu, kterým ve skutečnosti byla. Jedinou náповědou, kdybych po něčem takovém pátrala, mi mohlo být paroží tyčící se nad hlavními dveřmi.

„*Jiná země*,“ řekla jsem chvějícím se hlasem.

Táta nepřikývl, nepřítakal ani neutrousil: „Moje řeč.“ Řekl jen: „*Kdyby...*“

Můj táta je kameraman divoké přírody, ale má rád všechny druhy filmů, nejen dokumenty, na kterých obvykle pracuje. Koukáme se spolu na spousty filmů, od těch obskurních s titulky až po nejstupidnější současné blockbustery. Jsem dokonce pojmenovaná po hvězdě černobílé éry Greer Garsonové. Když je táta na cestách nebo má noční natáčení, dívám se na filmy sama, abych dohnala třicetiletý náskok, co na mě má. Máme takovou hru, kterou společně hrajeme: když uvidíme něco, co nám připomíná nějaký film, řekneme nahlas jméno toho filmu a ten druhý pak musí jmenovat jiný snímek, který se zabývá stejným tématem. Ted' jedeme filmy o soukromých školách. „A ještě“, řekl táta, „*Zéro de Conduite*.“

„*Oh là là*,“ já na to, „*francouzská* kinematografie. To je hrozná rukavice!“ Usilovně jsem se zamyslela. „*Harry Potter*, jednička až osmička,“ řekla jsem trochu rozechvěle. „To je osm bodů.“

Táta samozřejmě zaslechl nervozitu v mém hlase. Přestože zná tolik filmů, že mě mohl snadno porazit, zjevně usoudil, že dnes na to není ten správný den. „Dobrá,“ prohlásil a pousmál se povytažením koutku úst, „vyhrálas.“ Zahleděl se na velkolepý vchod a paroží nad ním. „Pojď, ať už to máme z krku.“

A zadařilo se. Zvládla jsem pohovor i zkoušku a dostala se tam. O osm měsíců později jsem na začátku podzimního trimestru procházela hlavním vchodem pod jelením parožím jako studentka závěrečné dvouletky.

Brzy jsem zjistila, že paroží je na STAGS velmi podstatná věc. Výhruzně trčí doslova z každé zdi. Jelen je dokonce ve školním znaku a pod ním jsou vyšitá slova „*Festina Lente*.“ (Ne, taky jsem to neznala; je to latinsky a znamená to „Pospíchej pomalu“.) Ty fresky v kapli, které jsem předtím zmiňovala, zobrazují scény ze „zázraku“ na lovu, při kterém svatý Aidan učinil jelena neviditelným. Je tam také velmi stará vitráž, na níž Aidan drží před tváří nervózně vyhlížejícího jelena zdvižený prst, jako by se ho snažil utiшит. Na ty fresky a okno jsem se něco nakoukala, protože do kaple musíme chodit každé ráno, což je pěkná nuda.

A kromě toho, že je v kapli nuda, je tam taky pekelná zima. Jde o jedinou chvíli, kdy jsem ráda, že mám na sobě uniformu STAGS. Ta se skládá z dlouhého černého tudorovského kabátu z tlusté plsti, který mi sahá až po kolena a vepředu má pozlacené knoflíky. Kolem krku máme bílou klerikální vázanku a kolem pasu tenký pásek z jelení kůže, jenž musí být zavázán přesně daným způsobem. Pod kabátem nosíme jasně rudé punčochy barvy krve v tepnách. Z módního hlediska je to k smíchu, ale aspoň vás to takhle daleko na severu udrží v teple.

Asi vás nepřekvapí, že STAGS je dost nábožensky založená. My s tátou na tyhle věci vůbec nejsme, ale to jsme v přihlášce tak nějak zamlčeli. Vlastně jsme možná trochu vyvolali dojem, že chodíme do kostela. To bylo ještě v době, kdy jsem na té škole opravdu *chtěla* být. Táta se chystal točit v zahraničí dokument pro BBC a měl být následující dva roky většinu času pryč. Kdybych nešla na STAGS, musela bych bydlet u tetičky Karen a to se mi teda *vážně* nechtělo. Moje ředitelka na Bewley soudila, že mám na to, získat stipendium na STAGS, a ukázalo se, že měla pravdu. Náhodou mám taky fotografickou paměť, což rozhodně nebylo na škodu. Ani vám nedokážu vypovědět, jak moc se mi hodila, když jsem seděla u přijímaček. Ale kdybych věděla, co se stane o podzimních prázdninách, tolik bych se nesnažila. Bez protestů bych bývala zamířila k tetičce Karen.

Kromě neustálého chození do kaple je spousta dalších věcí, kterými se STAGS odlišuje od normální školy. Jednou z nich je, že nazývají podzimní trimestr Michaelmas, jarní Hilary a letní Trinity. Další pak to, že učitelé nejsou „páni“ nebo „paní“, ale fráteri. Takže nás třídní pan Whiteread je fráter Whiteread. A co je ještě podivnější, naše hlavní vychovatelka (paní Petrieová) je fráterka Petrieová. Řediteli, skutečně přátelskému chlapíkovi, s nímž jsem se setkala při pohovoru a jenž vypadá jako Santa Claus, se říká opat. A jako by toho nebylo dost, nosí fráteri přes obleky zvláštní dlouhé šaty podobné mnišským hábitům s provazem ovázaným kolem pasu. Mnozí z nich jsou bývalými žáky školy a pořád dokola vyprávějí o tom, jaké to bylo, když byli na STAGS oni (podle toho, co říkají, se zdá, že úplně stejné – ta škola je tak zastaralá, že by mě dost překvapilo, kdyby se tu změnila byť jen jediná věc). Fráteri samotní jsou pak hotové starožitnosti. Všem bych jim hádala

přínejmenším šedesát. Díky tomu mají bezpochyby bohatou praxi, ale mám silné podezření, že ty staříky zaměstnali hlavně proto, že po žádném z nich nemůže *nikdy nikdo* vyjet. Románky mezi učiteli a žáky, o kterých věčně čtete online, tak ty tady rozhodně nehrozí.

Se sportem je to na STAGS taky zajímavé. Nehrajeme tu klasiku jako basketbal, volejbal a fotbal, nýbrž věci jako fives a pravý tenis, který se hraje na dřevěných tudorovských kurtech. Ty najdete za venkovními hřišti. Tato hřiště, známá jako Bedův plac, jsou obrovská, ale nepoužívají se pro standardní sporty, jako je atletika, ale pro ragby („rugger“) a lakros.

STAGS má vlastní divadlo, jež ale postrádá moderní scénu a osvětlení. Jde o věrnou repliku jakubovského divadla a je osvětlené svíčkami. *Svíčkami!* Místo němčiny a francouzštiny se učíme latinu a řečtinu. Jídlo je taky jiné než v normální škole, ale v tomhle případě se liší tím, že je vážně dobré. Vlastně je výborné. Takové pokrmy dostanete v luxusní restauraci, na rozdíl od té šlichty, kterou nám vařili v Bewley Park. Při jídle nás obsluhují ženy z místní vesnice. Jsou moc milé, jenže místo vděčnosti se jim dostává posměšné přezdívky „svačínářky“.

Ale jak už jste možná uhodli, hlavní rozdíl mezi STAGS a normální školou je v tom, že stojí hotový majlant. Rodiče platí školné velice ochotně a netrvalo mi dlouho přijít na to proč. Neplatí za to, aby jejich milánci mohli využívat jakubovské divadlo či bazén olympijských rozměrů, anebo snad za oslňující krásu tohoto místa. Platí za to, aby jejich děti byly jiné.

Po prvních zhruba tisíc let byly na STAGS jen čtyři koleje: Honorius, Beda, Oswald a Paulinus. Potom, před pár desítkami let, začali přijímat i dívky, a tak byla založena nová dívčí kolej Lightfoot. V přijímacím dopise stálo, že se nachází v jedné z „moderněj-

ších“ budov, takže jsem očekávala prosklenou dřevostavbu s centrálním vytápěním. Ukázalo se, že Lightfoot postavili v roce 1550 a má alžbětinská okna a legrační točité komíny. Ve STAGS se zjevně za modernu považuje polovina šestnáctého století.

Můj pokoj se nachází na třetím podlaží na konci táflované tudorovské chodby. Místnost samotná skrývala za masivními dubovými dveřmi překvapivě moderní vybavení. Byl tam nábytek z dřevotřísky, koberce barvy kancelářské modři a také jedna dívka.

Mám trochu problém odnaučit svůj mozek srovnávat můj život s filmem. Kdyby bylo moje první setkání s novou spolubydlící popsáno ve scénáři, vypadalo by asi takto:

GREER (usmívá se): Já jsem Greer. Jak se jmenuješ ty?

Greeřina spolubydlící si ji pohrdavě změří od hlavy k patě.

SPOLUBYDLÍCÍ (obráti oči v sloup): *Ježíši.*

Od té chvíle jsem jí v duchu vždycky říkala „Ježíši“, protože mě to nutilo k úsměvu a na STAGS jinak moc věcí pobavení není. Později jsem zjistila, že doopravdy se jmenuje Becca. Byla blázen do koní a měla na zdi pověšené obrázky svých poníků, zatímco já tam měla tátovy fotky. Možná jí chyběli stejně, jako táta chyběl mně. To jsem se nedozvěděla. Žádný jiný dialog mezi námi v téhle části příběhu neproběhl. Později jich bude spousta, ale je smutnou pravdou, že během toho prvního trimestru se mnou nikdo moc nemluvil. Učitelé mi pokládali během výuky otázky, svačínářky říkaly věci jako: „Brambory, nebo kaši, zlatíčko?“ (Jejich přízvuk ve mně vyvolával stesk po domově.) A Shafeen, kluk z mé výukové

skupiny, na mě občas zamumlal něco jako: „Teplotní stabilita dusičnanů vykazuje stejný trend jako u uhličitánů.“

Ačkoli se mnou sdílela pokoj, Ježiši na mě podruhé promluvila skoro až na konci trimestru, a to jen díky tomu, že jsem dostala *Pozvánku*. Zpětně si myslím, že kdybych měla v tom prvním trimestru víc kamarádů, nebo aspoň vůbec nějaké, nikdy bych to pozvání nepřijala. Možná jsem to udělala, protože jsem se cítila osamělá. Nebo možná proto, pokud mám být upřímná, že přišlo od nejhezčího kluka na škole.

Kapitola druhá

Mám samozřejmě na mysli Henryho de Warlencourta.

Ted' už jste o něm možná četli na internetu, na té ujeté facebookové stránce, kterou mu udělali, nebo jste viděli jeho fotku ve zprávách. Ale tenkrát ještě slavný – či spíš nechvalně známý – nebyl. Tedy aspoň ne mimo okruh svého světa. Říká se „o mrtvých jen v dobrém“, a tak povím jen tolik, že byste při pohledu na něj nikdy nehádali, jako strašný to byl člověk.

Musím se fakticky snažit, abych si vzpomněla, jak jsem ho vnímala při našem prvním setkání. Abych byla věrná svým prvním dojmům. Zkusit se oprostit od toho, co o něm vím teď. Byl to zkrátka ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy spatřila. Ve svých sedmnácti byl už dost vysoký, blondák s modrýma očima a opálenou pletí. Když byli lidé v blízkosti Henryho de Warlencourta, celou dobu ho sledovali – i když předstírali, že ne. Zdálo se, že dokonce i fráteři z něj byli paf. Nikdy ho za nic nepotrestali. Ne proto, že by nic neprovedl, ale proto, že trestu vždycky nějak unikl. Byl jako jedna z těch cool pávní na smažení, na kterou se nikdy nic nepřilepí. Myslel si, že je nepřemožitelný. Jenže nebyl.

Henry de Warlencourt byl navzdory svému cize znějícímu jménu Brit jako poleno. Některý z jeho vzdálených předků se patrně v rámci francouzského vojska zúčastnil křížové výpravy, načež se oženil s nějakou šlechticnou, jež vlastnila půlku severní Anglie, a usadil se tu. Od té doby byli Warlencourtové neobyčejně bohatí. Jejich dům Longcross Hall je překrásné panské sídlo v Jezerní oblasti. Vím to líp, než bych bývala chtěla, protože Longcross se stal místem onoho činu.

Jelikož jsem ve všech svých předmětech patřila do nejlepší skupiny, vídala jsem se s Henrym de Warlencourtem dost často, s ním a s jeho pěti nejbližšími přáteli. Těm šesti se říkalo Středověcí. Každý Středověké znal, protože to ve skutečnosti byli oni, a ne fráteri, kdo řídil STAGS.

Středověcí byli neoficiálními prefekty školy. Vídali jste je na nádvoří v jejich dokonalých uniformách, dlouhé černé pláště jim povlávaly v podzimním vánku. Středověcí směli pod svými tudorovskými kabátci nosit punčochy jakékoli barvy a zdůrazňovali toto privilegium tím, že si vybírali extravagantní vzory jako leopardí, tartanový či šachovnicový. Ale nebyly to jen punčochy, čím se odlišovali. Byl to jistý druh sebevědomí, jímž oplývali. Procházeli se po okolí s línou nenuceností čistokrevných koček. Jejich sebevědomí a samozřejmost, s jakou se pohybovali, napovídaly, že se jejich domovy nejspíš od STAGS příliš nelišily. Že místo zahrad měli celé panství a místo sousedů domy s rozlehlými křídly. A taky paroží – domy s mraky paroží na zdech.

Středověcí byli všichni vysocí, krásní a chytří, jako by je někdo pro tuhle funkci speciálně vyšlechtil. Scházeli se na nádvoří Paulinovy koleje, umístěné přímo v srdci domu, na krásném čtverco-

vitém prostoru s perfektně posečenou trávou, obklopeném čtyřmi elegantními podloubími.

Henry de Warlencourt byl vždy v centru skupiny, se svou blondátou hlavou nepřehlédnutelný jako ten král z Versailles, jeden z těch mnoha Ludvíků. Henry byl slunce a ostatní se točili kolem něj. Trávili tam čas za každého počasí, diskutovali, četli a po setmění tajně kouřili. Uprostřed nádvoří se nacházela prastará kamenná studna, a když jste se přiblížili natolik, abyste do ní mohli nahlédnout, uviděli jste v hloubce asi třiceti centimetrů natažené pletivo, které tam dali kvůli bezpečnosti a jež bylo poseté cigaretovými nedopalky. Jednou jsem skrz to pletivo hodila minci, abych zjistila, jak je studna hluboká. Dlouho jsem tam stála s ušima nastroženými, ale žbluňknutí jsem se nedočkala. Usoudila jsem, že dno je natolik poseté špačky, že ztlumily její pád. Studna Paulinovy koleje byla přesně taková jako samotní Středověcí. Vypadala hezky, ale v nitru byla odporná.

Jestliže byl Henry vůdcem Středověkých, tak hned za ním se v hierarchii nacházel Cookson. Celým jménem to byl Henry Cookson, ale jelikož ve skupině mohl být pouze jeden Henry, všichni ho oslovovali výhradně příjmením. Cookson byl také pohledný, stejně jako všichni ostatní, ale stejně vypadal jen jako Henryho nepovedená fotokopie. Byl o něco menší, ne tak štíhlý a jeho vlasy měly špinavou blond barvu. Neměl tak ostře řezané rysy, pleť byla pobledlejší a jeho hlas byl zbytečně urvaný. Ti dva však byli nerozluční jako bratři. Byli si stejně blízcí, jako si byli podobní.

Třetím chlapcem ve skupině byl Piers. Ten byl uhlazený a tmavovlasý a měl srostlé obočí, takže vypadal, že je stále naštvaný. Svoji uniformu vylepšil o několik detailů jako kapesní hodinky, zdobený kožený pásek místo předepsaného tenkého z vydělané

kůže a boty ruční výroby od svého ševce z Londýna. Piers byl Henryho nejlepší kamarád už od jejich osmi let, kdy je rodiče poslali do juniorské přípravy STAGS.

Trojice dívek si byla svým zevnějškem dost podobná, všechny měly blondáté vlasy a modré oči. Na řečtině jsme ten trimestr probírali Ovidia a ty tři mi připomínaly sirény, krásné mořské panny, jež vypadaly božsky, ale lákaly námořníky do smrtelné léčky. Jmenovaly se Esme, Charlotte a Lara. Všechny byly hezké a štíhlé a dokázaly podivné křesťanské uniformy přetvořit v něco, co vypadalo jako model z milánské přehlídky. Charlotte byla jakási Henryho vzdálená sestřenice, Esme v sobě měla trochu královské krve a Lara, ač působila stejně britsky jako ostatní, byla z ruské rodiny, která vlastnila majetek na úrovni těch největších oligarchů. Všechny měly takové ty nadýchané účesy s prameny vlasů padajícími přes jedno oko, které si při mluvení neustále přehazovaly ze strany na stranu. Moje vlasy (černé mikádo s velkou ofinou) se takhle nechovají, ale všechny ostatní dívky na STAGS (bohužel včetně mojí spolubydlící Ježiši) se snažily jejich styl napodobit. Hned na začátku jsem udělala tu chybu, že jsem si děvčata od Středověkých mezi sebou pletla a s despektem si myslela, že jsou všechny stejné. Kdyby tu byl táta a hráli bychom naši filmovou hru, zahlásili bychom *Smrtící atrakci* nebo *Protivný sprostý holky*, ale ty filmy nepopisují dostatečně věrně zlo, jež se ukrývalo za jejich zářivými úsměvy. Nešlo o žádné hloupé blondýny. Ty holky byly vysoce inteligentní a nebylo radno je podceňovat. Jenže přesně to jsem udělala.

Středověcí byli neskutečně bohatí – Henryho rodina sem docházela po staletí, a školní divadlo se dokonce jmenovalo de Warlencourtovo. Šuškal se, že Lařina rodina zase zaplatila bazén.

Díky tomu se všichni chovali, jako by jim to tam patřilo – protože to tak svým způsobem bylo.

Středověkých bylo vždy přesně šest – tři chlapci a tři dívky ze závěrečného ročníku. Ale mimo tohle tvrdé jádro měli ještě zástup nohsledů, kteří se jim snažili zalíbit v naději, že je nakonec nahradí. Každý rok šest Středověkých odejde a vytvoří se nová skupina, do níž by hodně lidí zoufale chtělo patřit. Ježiši je bezesporu jednou z nich. Ta by vraždila, aby se tam dostala.

Všichni Středověcí byli jako jednotlivci v pohodě. Měla jsem s nimi spoustu společných hodin a chovali se docela jako normální lidi. Ale když byla ta jejich smečka pohromadě, přáli jste si být, podobně jako Aidanův jelen, neviditelní. Mě většinou nechávali na pokoji. Holky jen občas napodobovaly můj přízvuk, když jsem šla kolem po nádvoří, a pak se tomu s rukou před pusou hihňaly. V těch chvílích se mi neštěstím sevřely útroby a nepřešlo to, dokud jsem se nedostala z jejich dohledu. Ale já jsem na tom byla ještě dobře. Někteří jim fackovacího panáka dělali trvale. Třeba Shafeen.

Středověcí Shafeenovi říkali Paňdžábský playboy. Byl vysoký a ti chý, měl hezkou, vážnou tvář a neproniknutelné tmavé oči. Přezdívkou, kterou mu dali, byla schválně nepatřičná. Za prvé rozhodně nepocházel z Paňdžábu. A za další to nebyl žádný playboy, protože se v přítomnosti dívek choval naopak velice plaše. Jenže to jim právě připadalo hrozně vtipné. Pokud se jim zdálo, že přezdívkou funguje, už člověku zůstala. Shafeen byl jedním z mála lidí, kteří se mnou mluvili. Vybrali jsme si stejné hlavní předměty na nejvyšší úrovni a oba jsme ve třídě patřili ke špičce, takže jsme se trochu bavili o učivu. S ním jsem měla v prvním trimestru nejbližší k tomu,

co by se dalo nazvat kamarádstvím, ale vzhledem k tomu, že on byl z Honoria a já z Lightfootu, moc mi to život neulehčovalo. Na začátku jsem toho o něm moc nevěděla. Teď už samozřejmě ano. (Zjistila jsem, že vina je silné pouto, a jelikož Shafeen je také vrahem, jsme teď vskutku osobitě propojeni.)

Říkalo se o něm, že doma v Indii je něco jako princ, takže byste si možná mysleli, že ho Středověcí vezmou mezi sebe. Místo toho si ho nemilosrdně dobírali, a jak jsem později zjistila, jejich averze k němu měla kořeny ve staré roztržce, která se na STAGS odehrála před asi tak milionem let mezi Shafeenovým a Henryho otcem. Také Shafeen byl na škole od svých osmi let. Absolvoval kompletní studium od přípravy po závěrečný ročník, zatímco jeho rodiče žili v Indii. Ale ačkoli Shafeen věděl, jak to na škole chodí, a dokonce i mluvil jako Středověcí, nějakým způsobem zároveň dokázal zůstat outsiderem.

Hodněkrát jsem se ptala sama sebe, proč Shafeen přijal pozvání, když věděl, co si o něm Středověcí myslí. Nemohl to *nevědět* – dávali to najevo naprosto otevřeně. Ani při vyučování nebyl v bezpečí. Byla jsem svědkem jedné výměny názorů v dějepise, kvůli které jsem se o něj začala tak trochu bát.

Byli jsme v Bedově knihovně, usazení v lavicích po jednom, a slabé podzemní světlo, které prosvítalo vitrážemi v oknech, nám pestrobarevnými skvrnami projasňovalo černé kabátce. Probírali jsme křížové výpravy, zápolení mezi křesťany a muslimy o Jeruzalém, jež začalo v roce 1095, kdy už byla STAGS neuvěřitelná čtyři staletí stará.

„Kdo by mi dokázal něco povědět o bitvě u Hattínu?“ zeptal se fráter Skelton, bodrý profesor dějepisu s pár kily navíc. „Pane de

Warlencourte, jeden z vašich předků se té bitvy dokonce zúčastnil, nemám pravdu?“

Henry se usmál. Středověcí se k profesorům vždy chovali blahosklonně. „Ano, je to tak, frátère. Byl to Konrád de Warlencourt.“

Fráter Skelton si v ruce pohodil křídou. „Možná byste nám o tom mohl povyprávět z pohledu vaší rodiny.“

„Zajisté,“ řekl Henry. Trochu se narovnal na židli a já se nemohla ubránit myšlence, že v tom černém tudorovském kabátci a s blond vlasy lesknoucími se na slunci trochu vypadá jako samotný mladý účastník kruciáty. („*Jindřich V.*“,“ řekl táta v mojí hlavě, „nebo možná *Království nebeské*.“) „U Hattínu na sebe narazily oddíly Guye de Lusignan s vojskem sultána Saladina. Křesťanská armáda již byla vyhladovělá a umírala žízni. V zoufalé honbě za vodou se nechali nalákat k Tiberiadskému jezeru. Tam ale jejich postup zablokovala sultánova armáda. Byla to past.“

Když jsem uviděla zničený výraz v jeho tváři, poznala jsem, že ho to zasáhlo. I když to zní šíleně, Henry de Warlencourt se i po těch mnoha letech, jež od oné události uplynuly, stále trápil tím, co se stalo jeho předkovi.

Fráter Skelton si toho nevšiml. „Co se stalo pak?“ řekl bodře, dál si pohazuje křídou.

„Udělali z nás sekanou, frátère. Křižácká armáda byla úplně zničena. Ta porážka bezprostředně vedla k vyhlášení Třetí křížové výpravy. Sultán se zmocnil Pravého kříže a také Jeruzaléma.“

Všimla jsem si, že řekl „nás“. Henry to bral fakt osobně. „Přeživší byli zajati, ale sultán se se zajatci nechtěl zatěžovat. Jeho muži lačnili po krvi křesťanů. Stáli fronty na to, aby je mohli zabít.“ Henry vztekle zabodl pero do svého poznámkového sešitu. „Propustili jen mého předka pod podmínkou, že řekne Richardovi

Lví srdce, co se tam událo. A to také udělal. Byl to válečný zločin, zvěrstvo.“ Mladíkův hlas rezonoval starou knihovnou.

Shafeen, jenž seděl hned za Henrym, se malinko uchechtнул a zakroutil hlavou. Dobře jsem to viděla, protože jsem seděla úplně vzadu. Henry po něm střílel pohledem a oči mu náhle potemněly. Ale fráter Skelton se úplně rozzářil. Miloval debaty. „Máte k tomu co říct, pane Jadejo?“

Shafeen vzhlédl a pak si odkašlal. „Ano, Hattín bylo zvěrstvo. Ale ta se odehrávala na obou stranách. ‚Lví srdce‘, jak mu říkáš, u Akkonu chladnokrevně povraždil tři tisíce muslimských zajatců. A to ani nebyla žádná bitva. Byli neozbrojení a svázaní.“

„Správná poznámka,“ řekl fráter Skelton a ukázal při tom na Shafeena křídou. „Více si o událostech u Akkonu řekneme později. Ale prozatím,“ poklepal na tabuli a jeho zlatý pečetní prsten při tom udělal ostrý, kovový zvuk, „se musíme vrátit k Hattínu. Chci, abyste si nastudovali topografii oblasti a napsali krátkou esej o tom, jak přispěla k drtivé porážce křížáků. A dejte si prosím pozor na interpunkci, jinak vám budu muset znovu připomenout, že věta „Hannibal vedl válku, se slony“ neznamená totéž co „Hannibal vedl válku se slony“. Pak napsal oba příklady na černou tabuli (bílé tabule na STAGS nebyly) a čárku ještě několikrát obtáhl. „To první znamená, že sloni byli součástí jeho armády. To druhé, že velký kartaginský generál bojoval se stádem mastodontů s velkým ušima.“ Normálně bychom se tomu možná zasmáli – všichni jsme měli frátera Skeltona rádi –, ale napětí ve vzduchu na to dnes bylo příliš velké.

Vyučující se otočil, aby smazal věty z tabule a nahradil je náčrtem Hattínských rohů – dávno vyhaslé zhroutené sopky, jejíhož terénu Saladin využil k porážce křížáků. Cookson využil příleži-

tosti a nahnul se na židli dopředu směrem k Shafeenovi. „Předpokládám, že jeden z tvých předků byl taky u Hattínu, co, Paňdžábe?“ ucedil tlumeně. „Na straně velbloudích žokejů?“

Já tedy o tom, odkud Shafeen pochází, nic nevěděla, ale Cookson ho jednoduše na základě barvy jeho kůže neomylně přiřadil k Saladinovi a nevěřícím. Šlo o jasný signál, že tu bílí křesťanští hoši stojí proti hnědému muslimovi.

Shafeen se na Cooksona ani nepodíval. Kreslil si do zápisníku s linkovaným papírem černý křížácký kříž a vybarvoval ho tak urputně, až mu zbělely klouby na prstech. Ve slunečním světle procházejícím vitráží jsem si, i když nevím proč zrovna v tu chvíli, všimla, jak velice dlouhé má Shafeen řasy. Odpověděl Cooksonovi velmi zřetelně: „Možná by ses měl kromě historie věnovat trochu i zeměpisu. Paňdžáb je úplně jinde než Jeruzalém. A stejně tak Rádžasthán, odkud *doopravdy* pocházím.“

Zůstala jsem v němém úžasu. Nikdy předtím jsem Shafeena neslyšela říct tolik slov najednou, a ještě s takovým sebevědomím. Znělo to, jako by se jich vůbec nebál.

Fráter Skelton se otočil zpátky ke třídě a Cookson klesl do své židle. Právě dostal za uši a vůbec se mu to nelíbilo. „Ty malá sračko,“ zasyčel pod vousy.

„Ne malá,“ zamumlal Piers. „Je to dlouhá hnědá sračka.“

„Taková, jakou máš, když si dáš vinaloo,“ souhlasil Cookson.

„Dlouhý hnědý hovno, co smrdí po kari.“

Piers se uchechtl. „Však si to s ním vyřídíme.“

Cookson se zhoupnul v židli dozadu a teatrálně se protáhl. „A nebude to ani trvat dlouho,“ souhlasil.

Říkali to s takovou záští, až mi bylo Shafeena líto. Pokusila jsem se na něj usmát, ale ani se na mě nepodíval a místo toho upíral

prázdný pohled na fráterovo primitivní ztvárnění dávno mrtvých rytířů. Bylo mi jasné, že slyšel každé slovo. Letmo jsem pohlédla na Henryho. Blondatou hlavu měl skloněnou a pečlivě si do sešitu obkresloval náčrtek. Tak jako pokaždé se nepřidal ke slovním útokům a kromě toho, že se na Shafeena podíval, neudělal nic. Ale jeho trhači už vyrazili ho bránit. Tehdy jsem si stále ještě myslela, že Henry je z nich ten nejlepší. Až později mi došlo, že on je právě ten nejhorší.

Kapitola třetí

Středověcí nebyli obyčejní rasisti, tak jednoduché to nebylo.

Vlastně se vsadím, že byste o nich museli říct, že byli svým způsobem spravedliví v tom, jak se s gustem vysmívali všemu, co zkrátka nezapadalo. Kromě Shafeena byla dalším jejich oblíbeným terčem „Šplhounka Chanel“.

Stejně jako já byla Chanel na STAGS nová. Tehdy jsem se s ní pokoušela spřátelit, ale příliš se bála toho, že se pro ni všechno jenom zhorší, když se bude bratříčkovat s takovými jako já. Byla moc slabá na to, aby se spolčila s dalším outsiderem. Teď už jsme samozřejmě přátelé: Nel, Shafeen a já, my tři vrazi. (Lámu si hlavu nad tím, jaké je kolektivní pojmenování pro spřažené vrahy. Spolu-vrazi asi ne, to zní divně. Asi prostě jen komplikové.)

Nel si nechává dělat francouzskou manikúru – prsty jí zdobí desítka perfektních bílých srpků měsíce. Nosí příčesek barvy karamelu a její dokonale opálená kůže připomíná praženou kávu. Ale pod vším tím pozlátkem je opravdu hezká. Její otec ji první den vysadil ve zlatém rolls-roycu. Později jsem se dozvěděla, že to pro ni bylo horší než pro mě můj příjezd v tátově prastarém mini. Nemáme moc peněz, víte? Ale díky Nel jsem se dozvěděla, že na STAGS

je jen jedna věc horší než nemít peníze, a to mít špatné peníze. „Máma mě pojmenovala Chanel, protože si myslela, že to bude mít prvotřídní zvuk,“ svěřila se mi jednou svým pečlivě nacvičeným hlasem, ve kterém se marně snažila zastříit cheshirský přízvuk. „Vedle jak ta jedle.“

Věděla jsem, co tím chce říct. Úroveň. V osnovách STAGS byste ji nenašli, protože nebylo nutné, aby se vyučovala. Bylo to něco, co všichni ostatní ovládali – za ty stovky let to už zkrátka měli v krvi. Kam jet na prázdniny. Jaké holinky si obout. Jak k sobě při večeři nahnout talíř (nikoli misku) s polévkou. Při žádné z těchto činností jste neměli mít nic úplně nového. To byl Chanelin problém – všechno na ní bylo příliš nové. Vaše košile mohla mít klidně roztřepeňný límec a urvané knoflíky, jen když pocházela od toho správného krejčího z malého obchůdku v londýnském St. James's. Chanel si sice mohla koupit tu samou košili, úplně novou, ale i to bylo špatně. Středověcí měli pro takové počínání urážlivé označení „marná snaha“. Ale ani to Chanel neodradilo od toho, aby se dál snažila.

Chanelin otec vydělal jmění díky svému mobilovému impériu. Svoje bohatství si vydřel, se šplhounstvím to nemělo co dělat, ale to Středověké netrápilo o nic víc než fakt, že Paňdžábský playboy nepocházel z Paňdžábu. Prostě se jim to líbilo, takže jí přezdívkou zůstala, ačkoli ona sama si po asi dvou dnech na STAGS začala říkat Nel. Skutečnost byla taková, že její otec vyvinul telefon jménem Saros 7S – takový napůl tablet, napůl mobil – a ten šel na dračku. Chanel byla dost možná bohatší než sami Středověcí a žila v Cheshiru v luxusním domě s bazénem a kinosálem, ale kvůli tomu, odkud její peníze pocházely, byla o to větším outsiderem. Protože jeden z největších rozdílů mezi STAGS a zbytkem světa spočíval v tom, že na STAGS žádné mobilní telefony nebyly.